

ROZPORZĄDZENIA WŁADZ.

1.

Zmiana w przydziale urzędów techniczno-leśnych.

Jak wiadomo służba techniczno-leśna państwowa w Austrii rozdzielała się na trzy gałęzie administracyjne, których władzą centralną było Ministerstwo rolnictwa. Były to następujące działy: *a)* służba administracyjna dla zarządu lasami państwowymi i przez państwo zawiadowywanymi, *b)* służba techniczno-leśna przy władzach politycznych, celem nadzoru nad gospodarką leśną, *c)* służba techniczno-leśna przy zabudowywaniu dzikich potoków górskich. O ile nie ulega wątpliwości, że dwie pierwsze gałęzie należą bezsprzecznie do działu gospodarczo-leśnego, o tyle co do trzeciej były zdania podzielone. Jedni utrzymywali, że czynność ta podobnie jak we Francyi należy do zakresu działania technika leśnego, drudzy zaś, że do zakresu działania technika wodnego. Austria poszła za Francją i obsadzała wszystkie posady w tym dziale technikami leśnymi, a dla całego działu stworzyła w Ministerstwie rolnictwa specjalny referat, którego naczelnikiem był od samego prawie początku, radca J. Wang, zmarły przed 2 laty. Ś. p. Wang podniósł ten dział bardzo wysoko i był jego gorliwym orędownikiem w każdym kierunku. Oddany w zupełności swemu działowi, rzutki i obrotny, wypełniał swoje zadania znakomicie i był przodownikiem w tym kierunku. Dzieło jego, podręcznik nauki o zabudowaniach potoków górskich, było miarodajne. Wskutek tego też głosy podnoszące się, że właściwie w dziale zabudowań dzikich potoków górskich właściwą czynnością technika leśnego jest zalesienie stoków, wobec powagi ś. p. Wanga nie odnosiły żadnego skutku, a zupełnie lojalnie przyznać trzeba, że wykonane roboty w dziale powyższym przez techników leśnych były znakomite. Kto kiedy był w Alpach i miał sposobność widzieć prace tam wykonane, ten musi uchylić kapelusza. Tem samym udowodnili technicy leśni, że zadaniu podołać mogą w zupełnej rozciągłości. Tymczasem Austria się rozpadła, a Państwo Polskie organizuje swoje urzędy i władze, tak jak ono za wskazane uznaje.

Na mocy reskryptu Ministerstwa robót publicznych z 1. maja 1919 zarządził Generalny Delegat dla Galicyi włączenie Sekcyi zabudowań potoków górskich w Samborze do nowo utworzonej „Sekcyi technicznej“ w Namiestnictwie we Lwowie.

Z tego wynika, że zabudowania potoków górskich nie będą więcej przez Ministerstwo rolnictwa, lecz przez Ministerstwo robót publicznych prowadzone, w dalszym ciągu, że ten dział pracy wyniknie się prawdopodobnie w niedalekiej przyszłości z rąk techników leśnych i przejdzie do rąk hydrotechników, może nawet i sprawy czysto techniczno-leśne.

K.

2.

Ustawa o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Z chwilą wybuchu wojny lub zarządzenia ogólnej, bądź też częściowej mobilizacyi, ma państwo na czas trwania wojny, prawo żądania od ludności świadczeń wojennych, a w szczególności płatnego odstępywania na rzecz państwa lub prawa użytkowania ruchomości i nieruchomości bezpośrednio lub pośrednio potrzebnych dla zaopatrzenia armii i obrony państwa.

W razie ustanowienia obowiązku świadczeń wojennych, może Rada Ministrów wydać zakaz wywozu poza granice państwa ruchomości, podlegających świadczeniom wojennym i podać obrót nimi wewnątrz kraju kontroli rządowej.

Od obowiązku świadczenia wolne są budynki kościołów, kaplic i domów modlitwy wszystkich wyznań, oraz ze znajdującymi się w nich przedmiotami kultu religijnego, zabytki sztuki i kultury, znajdujące się pod opieką państwa, muzea, oraz wszelkiego rodzaju przedmioty i pomieszczenia, służące do zaspokojenia niezbędnych potrzeb osobistych lub do wykonywania zawodu posiadacza i jego rodziny.

Po ogłoszeniu obowiązku świadczeń wojennych wszystkie osoby prawne i fizyczne, obowiązane do świadczeń wojennych, mają na wezwanie władzy administracyjnej zebrać deklaracye z przytoczeniem szczegółowych danych co do ilości i miejsca znajdowania się, będących w ich posiadaniu przedmiotów.

Zażądanie świadczeń wojennych następuje w drodze nakazów rekwizycyjnych, wydanych przez właściwe urzędy administracyjne na podstawie zapotrzebowań wystawianych przez władze wojskowe. Gdzie władze administracyjne nie są jeszcze zorganizowane, tam zażądanie świadczeń wojennych może nastąpić także przez urzędy gminne.

Wynagrodzenie ma być z reguły niezwłocznie gotówką zapłacone po cenach ustalonych przez Min. Spraw Wojskowych w porozumieniu z Min. Skarbu i innymi interesowanymi Ministerstwami, na podstawie opinii, wydanych przez organizacje rolnicze, rękodzielnicze, przemysłowe i handlowe.

Zgłoszenie kwitów rekwizycyjnych względnie należności z tytułu uskuteczniionych świadczeń wojennych, ma nastąpić pod rygorem utraty w ciągu 6 miesięcy od dnia ustania powszechnego obowiązku świadczeń wojskowych. W razie niemożności natychmiastowej zapłaty, posiadacze otrzymują kwity rekwizycyjne, a wypłatę tychże uskutecznia Intendantura najbliższego wojskowego okręgu generalnego. W razie nieuskutecznienia zapłaty nikt nie może być pociągnięty do obowiązku spełnienia świadczenia wojennego, jeżeli mu nie zostanie wręczony kwit rekwizycyjny.

Właściciel przedmiotów świadczenia wojennego, który zapłaty nie otrzymał, lub z jakiegokolwiek powodu czuje się pokrzywdzonym, ma prawo zażalenia w terminie miesięcznym do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej przy Dowództwie Okręgu Wojskowego i prawo odwołania także w terminie miesięcznym do Głównej Komisji Rekwizycyjnej przy Ministerstwie Spraw Wojskowych.

Pierwsza składa się z 6 i przewodniczącego, druga z 5 członków i przewodniczącego. Wszelkie spory z tego powodu powstałe podlegają załatwieniu wyłącznie w myśl niniejszej ustawy. Wszelkie akty, dowody i cała korespondencja jest w myśl § 14 wolna od opłaty skarbowej. K.
